

дошћу, гласу Женикову. „Ова, дакле, радост моја испуњена је“ (Јн. 3, 29). У овим речима самога Јована Претече Господњег имамо, браћо и сестре, сведочанство свепобедног смирења, које пројављује сву величину његовог подвига. Ви видите, он говори о томе, да не само да је спознао крст, не само муку смирења, већ је спознао сладост, славу и радост смирења. Такво је оно – победничко смирење, таква је његова апотеоза! И како је корисно, како је спасоносно да о то-

Не чуди се, чедо, ако на путу који води горе понекад упаднеш у трње и глиб, па [онда] опет [изађеш] на равнину. Јер, они који се боре понекад падају, а понекад обарају [друге]. Велики Јов је рекао: није ли испит човеков живот на земљи (Јов 7, 1)? И неко други од светих говори: „Муж неискушан није опробан [опитан]“. Бивамо искушавани кад се обучавамо у вери, како бисмо постали опробани и научили се борби, као што је рекао Господ: „Кроз многе невоље ваља нам ући у Царство небеско“. Нека би нам нада на [добар] крај помогла у свему што сусрећемо.

Поучавајући нас трпљењу и свети апостол говори: веран је Бог који вас неће пустити да се искушавате већма него што можете, него ће са искушењем учинити и крај, да можете поднети (1.Кор.10,13). А и Господ наш, сама Истина, утешава те говорећи: у свему ћете имати жалост, али не бојте се, ја сам победио свет (Јн.16,33). Поучавајући се тиме, истрај у томе. Сећај се Господа и Његове благодати, чедо. Он ће ти помоћи у свему, јер је милостив и зна немоћ нашу. Нека би Он поново запретио таласима и створио тишину у души твојој, молитвама светих Његових.

свети ава Дорошеј

ме знамо и ми – који се плашимо да смиримо себе...

Дакле блискост подвига Мајке Божије и Претече Господњег је у пуноћи смирења, које их је толико узвеличало и толико прославило. Молитвено се данас сећајући светога Претече и Крститеља Христовог Јована, треба добро да знамо и да будемо свесни тога шта га је то учинило достојним

прослављења Божанском Небеском славом, шта га је поставило у толику близину Божије Мајке, а са Њом и Самога Господа Исуса Христа.

Молећи му се данас, на дан Његовог рођења, иштиме од њега Божије заступништво, да би се свако од нас у тим малим и ништавним животним подвизима, које предузимамо у име Господа и ради свога спасења могао, макар и у малој мери уподобити подвигу његове саможртвене љу-

бави, његовог саможртвеног смирења, да и ми не би смо имали једино муку и жалост и крст од нашег смирења, већ и да би смо познали и радост и сладост и славу његову.

Свети Велики Јоване, Претече и Крститељу Господњи, моли Бога за нас! Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

**ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ
РОЂЕЊЕ СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА - ИВАНДАН**

Мтш. 6:22-33 (зац. 18); Лк. 1:1-25, 57-68, 76, 80 (зац. 1).

Рим. 5:1-10 (зац. 88); Рим. 13:11-14:4 (зац. 112).

јрошјереј Родион Пушјајин

БЕСЕДА НА ТРЕЋУ НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

Хришћани, зашто је тако много незадовољних међу нама? Веома много незадовољних! Незадовољство као да је постало заједничка болест. Ко је сада задовољан? Сељаци су већим делом незадовољни; грађани, купци, такође су незадовољни, па и сами најбогатији међу њима; дворјани, чиновници и сви који служе највећим делом су незадовољни. Чак и ми, духовна лица, нисмо увек задовољни. А колико имамо сваковрсних удобности живота, свако- врских побољшања, промене на боље у сваком погледу!

Дакле, због чега не живимо ништа боље него раније, упркос свим достигнућима која побољшавају живот? Због тога, браћо и сестре, што заборављамо оно што је главно. Шта то? Бога, Божије Царство, Божију правду. Да, шта ми желимо себи, око чега се трудимо, шта тражимо? Само то да имамо где да живимо, шта да једемо, да пијемо, ушта да се оденемо и како

да се провеселимо. А о Богу, о досезању Његовог Царства, о оправдању пред Њим и не мислимо, и не помишљамо или мало помишљамо, као да се ми само због тога и рађамо и крстимо, да би смо поживели, да би смо се провеселили. Царство Божије је унутра у нама, то је наше спокојство, наша задовољност, а у нашој души, а у њој, дакле ни у нама, нема спокојства, задовољства, зато што она у нама није сита. Истинска наша храна, која нас изистински храни, то је духовна храна: Бог, Његово Царство и оправдање пред Њим, а ми се највећим делом хранимо једино земаљском, материјалном храном. Управо је тако.

Зашто богати и познати људи не би били задовољни? Њима су доступне све удобности живота, а они су тако незадовољни – незадовољнији од нас који нисмо богати, понекад незадовољнији од најсиромашнијих међу нама. Управо стога што код ових богатих и познатих душа није задовољна, зато

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

што она није сита, не дају јој духовну храну, односно не помишљају о Богу, не ишту Царство Божије, не брину се како да се оправдају пред Богом. Исус Христос је ради свих људи у свим временима рекао: иштите најпре Царство Божије и правду његову и ово ће вам се све додати, односно нека вам главно буде искање Царства Божијег, желите да пред Богом budete исправни, трудите се, побрините се о томе – и бићете свагда сити, спокојни и задовољни свиме у животу. А без овога никада ничим нећете бити задовољни

и ни от каквих побољшања у животу нећете се осећати боље.

Да, узрок нашег незадовољства је у нама самима. Од свих садашњих комфора није нам уопште боље него раније, јер се ми не прављамо у својој души, не постајемо бољи.

Дакле, пре свега иштите Царство Божије и живите исправно пред Богом, па ћете тада бити задовољни и својим земаљским царством, тада се нећете огорчавати ни на неправду људску. Наше незадовољство јесте болест наше душе, а не било шта друго. Амин.

прошјереј Всеволод Шпилер БЕСЕДА НА РОЂЕЊЕ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

У име Оца и Сина и Светога Духа!
Света Православна Црква поштује и прославља светог Претечу и Крститеља Христовог Јована више од свих светитеља и слави га непосредно након Пречисте Увекдјеве Богородице. „Пред Господом, након Богородице, част ти је већа од свију рођених“. Њему, по Господњој речи, „највећему међу рођеним од жена“ (уп. Мт. 11, 11), Црква одаје поштовање, празнујући и престављење и зачеће, и рођење. Оволика се част међу људима одаје још само Божијој Мајци. Додајмо још и да Црква прославља и Сабор светог Јована Претече.

Овиме Црква не само да поставља Претечу непосредно након Мајке Божије, већ га на тајанствен начин и сједињује са Богомајком. Црква их заједно поставља у непосредну близину

Христову. Требали би да понешто знамо о томе њиховом заједничком постављању крај Христа, требало би да ово схватимо. О томе нам сведочи и црквена иконографија. Свима вам је позната доста распрострањена и без измена постојећа на иконостасима православних цркава икона звана Деизис, што значи прозба, мољење. На овој је икони изображен Спаситељ у слави док Му са једне стране стоји Богомајка, а са друге Јован Претеча. Тако Црква самим богослужбеним чином и иконом изражава своју веру у нарочиту близкост Претече Господњег и Мајке Божије. „Пошто сте природним сродством и молитвеном сагласношћу сједињени, Мати Цара свију и свештени Претечо, учините заједничку молитву“.

И све ово без обзира на то што у Јеванђељу нема никаквих основа за (молитвено) сједињење Претече

и Мајке Божије. Нема никаквих назнака чак ни о томе да су се уопште и сусрели на земљи, осим онда док је Претеча још увек био у мајчиној утроби.

Божија Мајка и Претеча у Деизису стоје крај прослављеног Христа и моле Га за читав људски род. Ово изображење Црква преноси на небеско прослављење Претече – оно је откровење његове небеске славе. О овоме прослављењу говоре и неке друге особености иконографског изображавања светог Јована Крститеља. Неке од њих су и крила, која њега – човека, чине причасном и анђеоском света, или икона на којој је он увенчан круном као и Мајка Божија, Царица Небеска. Исто тако се и на Проскомидији честица Јована Претече вади пре свих светитељских чинова, одмах након честице за Мајку Божију. И овде постоји као што видите та иста близкост, то приближавање Пречистој Дјеви Марији.

Шта је у основи тог приближавања, те близине, која свакако нема никакве везе са њиховим телесним сродством? У чему је основа њиховог приближавања у Духу, које је Црква начинила? Очигледно је да ту близкост треба тражити у сродству њихових духовних подвига.

Прототип и темељ духовног подвига човека у свом прволику је пројављена у подвигу самога Подвигоположника – Господа Исуса Христа. Овај је подвиг смирење као најузвишенији плод и уједно и почетак и сила саможртвене љубави. Подвиг Сина Божијег је у томе што Он Сам, будући у облику Божијем, није сматрао за отимање то

што је једнак са Богом, него је себе понизио узевши обличје слуге „унизио је себе и био послушан до смрти, и то до смрти на крсту“ (Фил. 2, 6 – 8). Овome подвигу био је сличан подвиг Богомајке, која и Сама посведочила о овоме Својим речима упућеним Арханђелу: „Ево слушкиње Господње - нека ми буде по ријечи твојој“ (Лк. 1, 38). Она је драговољно прихватила свој удео, своју судбу (и то какву судбу) – ношење Крста Христовог. Пројавила је најузвишенију меру смирења.

Али и Јован Претеча је највећим делом био носиоц смирења и најдубљег унутрашњег самопожртвовања. Ево Претечиних речи: „Он треба да расте, а ја да се умањујем“ (Јн. 3, 30). Он – односно Господ Исус Христос, Који за њим долази.

Ко је Претеча? Онај који је сав свој живот, себе самога посветио Другоме, Који долази за њим, одричући се самога себе. Претеча свега себе предаје Њему и сведочи о овоме: „Долази за мном јачи од мене пред ким ја нисам достојан сагнути се и одријешити ремена на обући његовој“ (Мк. 1, 7). Предати читавога себе Другоме, немати себе за себе у добровољном жртвеном самоунижењу – ето подвига смиренуомне љубави, која превазилази сваку меру људскога смирења. Бити Претеча значи не само споља, већ се и изнутра непрестано подвизавати овим подвигом самопожртвоване љубави. Овај подвиг и чини Претечу Господњег Јована истинским пријатељем Господа Исуса Христа, пријатељем Божанског Женика.

Жеников пријатељ се радује ра-